

Sygn. akt VII Ka 478/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie VII Wydział Karny Odwoławczy

w składzie

Przewodniczący SSO Małgorzata Tomkiewicz

Protokolant sekr.sądowy Elżbieta Łotowska

przy udziale oskarżyciela publicznego asp. szt. Jacka Kępińskiego

po rozpoznaniu w dniu 1 lipca 2015 r

sprawy **T. S.**

obwinionego o wykroczenie z art. 119§1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie IX Wydziału Karnego

z dnia 19 marca 2015 sygn. akt IX W 569/15

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 zł. tytułem zryczałtowanych wydatków za postępowanie przed sądem drugiej instancji oraz 50 zł. tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

T. S. obwiniony został o to, że w okresie od 30 czerwca do dnia 19 października 2014r. w O. przy ul. (...) dokonał przywłaszczenia kluczy o wartości 250zł. od mieszkania na szkodę E. P.

-tj. o wykroczenie z art. 119 §1 kw

Sąd Rejonowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 19 marca 2015r. w sprawie IXW 569/15 orzekł:

I.obwinionego T. S. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 119 §1 kw i za to, z mocy art.119§1 kw skazał go na karę grzywny w wymiarze 500zł.

II.na podstawie art.118§1 kpw i art. 3 ust.1 w zw. z art.21 pkt.2 ustawy o opłatach w sprawach karnych obciążył obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100zł. i opłatą w kwocie 50zł.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca obwinionego zaskarżając przedmiotowe orzeczenie w całości. Wyrokowi temu skarżący zarzucił :

1.) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, który miał wpływ na jego treść, polegający na bezpodstawnym przyjęciu, iż obwiniony nie miał w ogóle zamiaru zwrócić kluczy E. P. lecz zatrzymać je na stałe dla siebie, bez żadnej wynikającej z tego dla niego korzyści, czy też innego interesu;

2.) wynikającą z powyższego zarzutu obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 119 §1 kw z powodu błędnego przyjęcia, że obwiniony miał zamiar pozbawienia własności kluczy na szkodę E. P. bez zamiaru ich zwrotu (brak znamion podmiotowych wykroczenia);

3.) błędy proceduralne mające istotny wpływ na wynik sprawy, a w szczególności nie przesłuchanie w charakterze świadka K. P., który bezpośrednio osobiście wykonywał roboty remontowe u E. P. i posiadał z tego powodu klucze do remontowanego domu, o co wnosił obwiniony, co skutkuje nie wyjaśnieniem wszystkich okoliczności faktycznych mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Stawiając te zarzuty obrońca wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego od zarzucanego mu wykroczenia;

2. ewentualnie z ostrożności procesowej, o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Ponadto, wniósł o przesłuchanie w postępowaniu odwoławczym świadka K. P., z tym, że na rozprawie odwoławczej wniosek ten obrońca cofnął (k.76v).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja nie jest zasadna. Zawarte w niej zarzuty są nietrafne.

Sąd I-szej instancji dokonał prawidłowych ustaleń zarówno w aspekcie okoliczności stanu faktycznego, winy obwinionego i kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu, jak również w aspekcie wymierzonej mu kary. Dokonana przez ten Sąd analiza materiału dowodowego jest wnikliwa i jasna, w pełni odpowiada dyrektywom określonym w art. 4 kpk a przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioski jest logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art.7 kpk i przekonująco uzasadnione.

Apelacja nie wskazuje na żadne okoliczności, które nie byłyby przedmiotem uwagi Sądu Rejonowego i nie zawiera też takiej, merytorycznej argumentacji, która wnioskowanie tego Sądu mogłaby skutecznie podważyć. Na marginesie odnotować należy, iż sama redakcja wniesionego w tej sprawie środka odwoławczego dotknięta jest oczywistym błędem. Zgodnie bowiem z ugruntowanym powszechnie poglądem judykatury, prawidłowo skonstruowany środek odwoławczy nie powinien odwoływać się do tzw. zarzutów mieszanych, gdyż „nie można jednocześnie, zarzucając naruszenie zasady swobody oceny dowodów, twierdzić, że sąd wadliwie zastosował prawo materialne. Ta ostatnie kwestia aktualizuje się bowiem dopiero na tle prawidłowo ustalonego stanu faktycznego” (vide: wyrok SN z 29.03.2000r., VKKKN 97/98, LEX nr 509433). „(...) jako podstawę odwołania należy powoływać zarzut tzw. pierwotny, a nie wtórny, stanowiący pochodną usterki pierwotnej. Nieodpowiednie jest powoływanie kilku zarzutów, gdy jeden z nich jest konsekwencją innego bądź gdy zarzuty te wzajemnie się wykluczają” (vide : wyrok SA w Krakowie z 11.02.1999r, IIAka 18/99,KZS 1999, z.3,poz.25).

Odnosząc się natomiast do istoty zarzutów zawarty w apelacji przede wszystkim stwierdzić należy, iż podniesiona przez obronę teza, jakoby obwiniony nie dopuścił się przywłaszczenia kluczy gdyż nie działał z zamiarem zostawienia ich sobie na stałe, klucze te były mu bezużyteczne i chciał je zwrócić E. P. – nie znajduje potwierdzenia już w samej logice wynikającej z faktów. W niniejszej sprawie faktem bezspornym (nie kwestionowanym przez nikogo) jest bowiem to, iż po 30 czerwca 2014r. obwiniony był wielokrotnie proszony o zwrot kluczy do remontowanego mieszkania i – pomimo owych próśb- kluczy tych nigdy dobrowolnie pokrzywdzonej nie oddał. Do odebrania od obwinionego kluczy doszło dopiero 19 października 2014r. i to w wyniku przeprowadzonej przez funkcjonariusza czynności zatrzymania rzeczy (k.16-18). Skoro zatem T. S. przez okres ponad 3 miesiące klucze należące do E. P. przetrzymywał u siebie i stan ten uległ zmianie dopiero wówczas, gdy interweniowała Policja, to nie sposób uznać, aby w takim przypadku doszło jedynie do „zwłoki” w przekazaniu owych kluczy, jak usiłuje to przedstawić autor apelacji. Obwiniony nie będąc właścicielem tych kluczy ani już osobą uprawnioną do ich posiadania (od momentu przerwania czy zakończenia robót), zatrzymując

owe klucze wbrew woli E. P. postąpił z nimi, tak jak właściciel, co stanowi przesłankę przywłaszczenia. Twierdzenie skarżącego, jakoby obwiniony „chciał zwrócić klucze” (k.58v) jest całkowicie gołosłowne w kontekście faktu, iż T. S. nie uczynił niczego, co na owo „chcenie” mogłoby wskazywać. Prawdą jest, że obwiniony nie oświadczył wprost, że kluczy tych nigdy nie odda ale prawdą jest również i to, że nigdy nie powiedział, kiedy i jak klucze te zwróci. Zważywszy na fakt, że do odebrania kluczy doszło dopiero 19 października trudno racjonalnie przypuszczać, że przez cały ten czas obwiniony nie miał faktycznych możliwości aby klucze te zwrócić, gdyby tylko rzeczywiście tego chciał.

Wniosków powyższych w niczym nie zmienia to, że klucze te nie wzbogaciły obwinionego. Zgodnie bowiem z ugruntowanym poglądem doktryny, „przywłaszczenie rozumieć należy jako rozporządzenie jak swoją własnością cudzą rzeczą ruchomą lub cudzym prawem majątkowym z wykluczeniem osoby uprawnionej (por. W. Świda (w:) I. Andrejew, W. Świda, W. Wolter, Kodeks karny..., s. 614; O. Górniok (w:) System prawa karnego..., s. 409), przy czym nie zawsze towarzyszyć temu musi realne wzbogacenie, gdyż „w pewnych wypadkach przy przywłaszczeniu nie dochodzi do powiększenia stanu majątkowego sprawcy poprzez włączenie do niego przywłaszczonej rzeczy lub prawa majątkowego” (zob. min. M.Dąbrowska-Kardas, P.Kardas, Komentarz do art. 284 kk, LEX, teza 14).

Mając zatem powyższe na uwadze i nie podzielając zarzutów ani wniosków zawartych w apelacji, zaskarżony wyrok jako prawidłowy i słuszny utrzymano w mocy (art.437 §1 kpk).Z uwagi na nieuwzględnienie apelacji wniesionej wyłącznie na korzyść obwinionego, zasądzono od T. S. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 zł. tytułem zryczałtowanych wydatków za postępowanie przed sądem drugiej instancji oraz 50 zł. tytułem opłaty (art. 636 §1 kpk w zw. z art. 119 kpow i & 3rozporządzenia Min.Spr. z 10.10.2001r w sprawie zryczałtowanych wydatków postępowania (...) Dz. U.Nr 118, poz.1269. oraz art.3 ust.1 w zw. z art. 21 ustawy z dn.23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych, Dz. U.z 1983, Nr 49, poz.223.